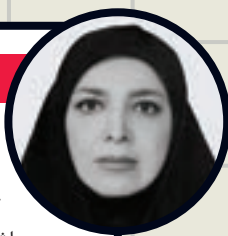

آغاز خبرنگاری به شکل تجربی

سرور هادیان/ خبرنگار روزنامه قدس

هیچ وقت در دنیای روزهای قبل از خبرنگاری اش فکر نمی کرد که روزی سر و کارش به این کار بیفتد. از روزنامه قدس اشتراک داشت و به طور اتفاقی از کلاس های قصه نویسی و شعر سر درآورد. آن زمان سرور هادیان رشته تجربی می خواند، اما به ادب و هنر علاقه مند بود. «بعد از شرکت در کلاس ها، به مرور قصه هایم در روزنامه چاپ می شد و حس خیلی خوبی داشتم. به صورت تجربی خبرنگاری را یاد گرفتم و مدت زیادی به صورت حق تحریر و پاره وقت کار کردم تا اینکه بعد از ۱۲ سال در روزنامه قدس استخدام شدم.»

سابقه خبرنگاری هادیان به ۳۱ سال می رسد و اکنون در آستانه بازنشستگی است. زمانی که به عنوان خبرنگار وارد روزنامه می شد، تنها ۲ خبرنگار خانم دیگر فعالیت داشتند، اما با گذشت سال ها رشد حضور بانوان خبرنگار در عرصه مطبوعات را شاهد بود. «بعد از اینکه متوجه شدم خبرنگاری شغل جذابی است، آن را به صورت آکادمیک نیز ادامه دادم. از همان ابتدا با حوزه اقتصاد و سیاست نمی توانستم ارتباط بگیرم، اما حوزه اجتماعی مورد علاقه ام بود.»

شهربانو

اشنبه

۱۷ مرداد ۱۴۰۰

۲۸ دی ماه ۱۳۴۴ شماره ۲۵۲

او معتقد است هر زمانی که بانوان در اقلیت قرار می گیرند باید برای جبران این کمیت، بیشتر زحمت بکشند. «بانوان خبرنگار نشان داده اند که اگر سمتی به آن ها محول شود، با همه وظایفشان، کارها را به خوبی انجام می دهند. اگر بخواهیم مقایسه کنیم، مردی که بیرون از خانه کار می کند دغدغه امور خانه را ندارد، اما بانوان باید به وظایف همسر داری، فرزند داری و امور خانه نیز رسیدگی کنند.»

حس خوب پیگیری و رفع مشکلات مردم

هادیان با اشاره به اینکه بانوان باید میان شغل و خانه تعادل برقرار کنند، بر این باور است که خبرنگاری مانند کارمندی نیست که سر ساعت مقرری کار شروع و تمام شود. او حتی روز چهارم بعد از زایمان، ناچار می شود سرکار برود. «هر روزی که خبری را می نویسم نگران این هستیم که مبادا کلمه یا رقمی را اشتباه شنیده باشیم و در این صورت باید به دادگاه مطبوعات پاسخ بدهیم. با این حال، زمانی که مشکلی به واسطه خبر و پیگیری ما حل می شود، حس خیلی خوبی است. به یاد دارم زمانی برای ویژه نامه سردار شوشتری به سیستان و بلوچستان رفتیم و بعد از آن گزارشی از افراد بی هویت در این استان تهیه کردم که به دلیل نبود هویت دچار مشکلات زیادی بودند. خوشبختانه بعد از پیگیری ها، مرکز تشخیص ژنتیک ایجاد شد.»

شاعری در جست و جوی خبرنگاری

طیبه ثابت/ دبیر ضمیمه کوله پستی شهرآرا

شروع فعالیت طیبه ثابت به عنوان خبرنگار به اوایل دهه ۸۰ برمی گردد و اکنون یکی از پیش کسوتان این حوزه است. او پیش از اینکه وارد عرصه رسانه شود و از پانزده سالگی شعر می گفت. ثابت معتقد است که در شعر نوعی کشف وجود دارد که همین کشف، روشنگری، درک و رنج را در خبرنگاری نیز پیدا می کند. او بنیان گذار صفحۀ کوله پستی در روزنامه شهرآرا برای کودکان و نوجوانان است. او سال هاست با همه عشقی که در وجودش هست، به کودکان و

نوجوانان از ۸ تا شانزده ساله، نوشتن خلاق، فنون شعر و خبرنگاری را آموزش می دهد و تا به حال تعداد آن هایی که آموزش دیده اند به بیش از ۲۰۰ نفر رسیده است. «در این سال ها سعی کردم به بچه ها آموزش بدهم که عزت نفس خود را پیدا کنند و استعداد درونی شان را پرورش دهند. خوشبختانه خیلی از این بچه ها حالا برای خود جوانی شده اند و مراتب علمی خوبی نیز کسب کرده اند.» ثابت بر این باور است که اوایل تعداد نشریات، هفته نامه ها و روزنامه ها محدود و با توجه به فضای اجتماعی حاکم بر جامعه، فعالیت بانوان در این عرصه کم رنگ بود، اما با رشد رسانه های مکتوب و غیرمکتوب و تغییر نگاه اجتماعی به بانوان، شاهد رشد و حضور با کیفیت تر بانوان در این حوزه هستیم. «امنیت شغلی که برای مردان است باید شامل حال زنان نیز بشود.»

برای نمونه، اگر امکان مرخصی زایمان برای همه بانوان خبرنگاری که مادر می شوند وجود ندارد باید فراهم شود یا خوب است که در هفته حتی یک روز، سالن های ورزشی به این بانوان اختصاص پیدا کند تا از سلامت جسمی و در نتیجه سلامت روحی برخوردار شوند. «از دیدگاه او، یک خبرنگار علاوه بر اینکه باید نسبت به جامعه روشنگری داشته باشد، خودش نیز باید احساس خوبی پیدا کند از اینکه روزنامه نگار است، کارهایش به نتیجه می رسد و سبب بهبود اوضاع جامعه یا مردم می شود. «زمانی که یک خبرنگار دچار بی تفاوتی و بی علاقه می شود، آن موقع می تواند موجب آسیب در کار او شود. این موضوع در درازمدت انگیزه خبرنگاران را تحت تأثیر قرار می دهد.»

مادری و خبرنگاری

زهره رنگ آمیز توسی/ خبرنگار روزنامه اطلاعات و مسئول بسیج بانوان خبرنگار

هم مادر و هم خبرنگار است، او هیچ وقت نمی گذارد کار لطمه ای به زندگی فرزندانش بزند و سعی می کند وظایف خود در نقش های مختلف را به خوبی انجام بدهد. معتقد است زنان می توانند با برنامه ریزی به شغل، خانواده و امور خانه خود رسیدگی کنند، در حالی که برخی همین موضوع را دست مایه ای برای طرد زنان از جامعه قرار می دهند. ۷ سالی می شود که خبرنگار روزنامه اطلاعات در مشهد است و فعالیت حرفه ای خود را در عرصه رسانه با خبرگزاری مهر شروع می کند. ضمن اینکه ۳ سالی است که مسئولیت دفتر بسیج بانوان خبرنگار را نیز برعهده دارد. رنگ آمیز با گسترش ویروس کرونا، تصمیم به تهیه گزارش میدانی از کارتن خواب ها در محلات حاشیه شهر می گیرد تا به نوبه خود در کاهش التهابات ناشی از این ویروس برای شهر، سهمی داشته باشد. این موضوع مصداق یکی از همان خطراتی است که خبرنگاران زن به جان می خورند و در مکان هایی پا می گذارند که شاید خیلی از زنان دیگر حتی یک بار هم در طول عمرشان به آن برنخورند. «بعد از انتشار اولین گزارش ها در این حوزه، از سایر رسانه ها نیز دعوت کردیم که با هشتگ شهر بدون کارتن خواب در این پوشش شرکت کنند. من در حین تهیه این گزارش ها متوجه شدم متأسفانه تعداد چشمگیری از کارتن و گودال خواب ها خانم هستند که به هیچ وجه زبینه شهر مشهدينست.»

ایجاد هویت برای بانوان خبرنگار

رنگ آمیز همیشه این نیت و انگیزه را داشته است که حضور، توانمندی و زحمت زنان در رسانه را که در جایگاه واقعی خودشان قرار نمی گیرند، نشان بدهد. «به همین دلیل، در سال ۹۷، دفتر بانوان خبرنگار مشهور را اندازی شد تا به عنوان اولین قدم، برای این بانوان، هویت ایجاد شود. همین موضوع به زنان این انگیزه را داد که حضورشان دیده می شود و از حقوق تعریف شده ای نیز برخوردار هستند.»

عاشق خبرنگاری نباشی دوام نمی آوری

معصومه مؤمنیان/ سردبیر خبرگزاری فارس

از سال ۹۶ به عنوان کارورز در خبرگزاری فارس شروع می کند. از همان ابتدا وارد حوزه سیاسی و در فروردین ۹۸ دبیر سرویس اجتماعی این خبرگزاری می شود. از بهمن سال ۹۹ نیز مسئولیت سردبیری را برعهده می گیرد. «به نظرم خبرنگاری شغلی است که اگر عاشق آن نباشی، نمی توانی دوام بیاوری. هیچ اجباری برای خبرنگاری نیست، اما زمانی که یک نفر می پذیرد نماینده افکار عمومی باشد باید سختی ها و مخاطرات آن را هم به جان بخرد. شاید مجبور باشی برای پیگیری معضل کارتن خوابی صبح خیلی زود یا پاسی از شب در بیغوله های حاشیه شهر باشی.» او معتقد است بیشتر خبرنگاران به صورت حق تحریری، مشغول به کار هستند. این یعنی حقوق ثابت، بیمه و امنیت شغلی ندارند. «خبرنگاران خود را وکیل مدافع مردم می دانند و برای بهبود شرایط زندگی آن ها و افزایش رضایتشان، بی منت تلاش می کنند و گاهی لازم است جلو کم کاری برخی مدیران قد علم کنند. هیچ کس به اجبار خبرنگار نمی شود، اما تلخی ماجرا اینجاست که بعضی برخلاف میل باطنی شان و به دلیل مشکلات این شغل را رها می کنند.»

مسئولان را پای گودال کارتن خواب ها بردم

او نمی توانست این موضوع را بپذیرد که در این شهر، زنی در خرابه های تاریک، فرزندش را در آغوش می گیرد و با هزاران